

Dobre
si rozmyslite,
kam sa
ukryjete

IKAR

**TESS
GERRITSENOVÁ**

TVAR NOCI

TVAR NOCI

**TESS
GERRITSENOVÁ**

TVAR NOCI

Preložil Patrick Frank

IKAR

Tess Gerritsen
THE SHAPE OF NIGHT

Copyright © 2019 by Tess Gerritsen
Translation © 2020 by Patrick Frank
Jacket design by Richard Ogle/TW
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7336-8

Prológ

Ešte aj dnes sa mi občas sníva o Brodie's Watchi. Tá nočná mora je stála rovnaká. Stojím na štrkovej prístupovej ceste a dom sa nado mnou týči ako loď duchov napoly zahalená v opare nad hladinou. Chumáče hmly sa mi prevaľujú okolo nôh a nechávajú na koži ľadový povlak. Od mora počujem, ako vlny narážajú na skaliská, a nad hlavou mi čajky vrieskajú, že sa mám držať čo najďalej. Viem, že za prednými dverami čaká smrť, ani to ma však nezastaví, lebo ma dom volá dovnútra. Možno s tým nikdy neprestane. Jeho omamný spev ma bude znova a znova nútiť vyjsť po schodoch na verandu, kde vízga opustená hojdačka.

Otvorím dvere.

Vnútri je všetko zle. Nič nevyzerá tak, ako má. Už to nie je nádherný dom, ktorý som mala tak rada, kým som v ňom žila. Masívne vyrezávané zábradlie sa dusí pod zelenými poplazmi, ktoré ho ovíjajú ako slizké hady. Na podlahe leží vrstva suchého lístia, nafúkalo ho tam cez rozbité okná. Odkiaľsi počuť tlmené kvapkanie dažďovej vody a pod stropom visí na kostre lustra posledná krištáľová ozdoba. Steny, čo bývali krémové s rozkošnou sadrovou

výzdobou tesne pod stropom, posiali šmuhy plesne. Dávno pred tým, ako tu postavili Brodie's Watch, ako sem nanosili drevo a kamene, ako do nosných trámov natĺkli prvé dosky, vládli tomuto kopcu les a mach. Teraz sa pomaly vracia. Chce si ho zobrať späť. Brodie's Watch sa rozpadá a vo vzduchu cítiť pach hniloby.

Kdesi nad sebou počujem bzukot múch. Keď vykročím hore schodmi, neprijemne silnie. Kedysi mohutné schodisko sa podo mnou nebezpečne prehýba a stoná. Zábradlie, ktoré bývalo krásne naleštené, sa ježí ostňami popínavých rastlín. Na medziposchodí sa prvá mucha odváži priletieť bližšie. Vrhá sa mi na hlavu strmhlavo ako bombardér. Pridáva sa k nej druhá, potom tretia, a ja idem ďalej k hlavnej spálni. Spoza zavretých dverí preniká lačný bzukot, akoby sa tam na hostinu zleteli všetky muchy z okolitých miest.

Otvorím dvere a zo bzukotu je priam rev. Vrhajú sa na mňa v takých hustých mračnách, až mám pocit, že ma zadusia. Márne sa ich snažím odohnať. Mám ich plné vlasy, oči, ústa. Až potom si uvedomím, čo ich sem prilákalo. Prečo sa zlietli práve do tohto domu.

Ja. Pochutnávajú si na mne.

1/

Žiaden takýto strach som necítila, keď som vtedy začiatkom augusta odbočila na North Point Way a prvý raz vyrazila k Brodie's Watchu. Uvedomovala som si len toľko, že tej ceste by sa zišla lepšia údržba a chodníky sa nadúvajú od koreňov okolitých stromov. Realitná maklérka mi po telefóne vysvetlila, že dom má vyše stopäťdesiat rokov a ešte stále sa neskončilo s jeho renováciou. Niekoľko týždňov tam musím strpieť buchot tesárov na vežičke, čo je zároveň vysvetlenie, prečo sa dá takéto sídlo s výhľadom na oceán prenajať za takú smiešnu sumu.

„Predchádzajúca nájomníčka musela pred pár týždňami odísť, aj keď mala zmluvu ešte na pár mesiacov. Voláte mi v najlepšom čase,“ prezradila mi. „Majiteľ nechce nechať dom celé leto opustený a hľadá niekoho, kto by sa oň postaral. Dúfa, že sa nájde nejaká žena. Myslí si, že ženy sú spoľahlivejšie.“

No a tá šťastná nová nájomníčka som čírou náhodou bola ja.

Hannibal na zadnom sedadle zakňučal. Nepáčilo sa mu, že je už šesť hodín zavretý v prepravke na domáce zvieratá. Obzrela som sa po ňom. Zazeral na mňa cez

mreže ako poriadne nasrdený exemplár mainskej medvedíkovitej mačky s jedovatými zelenými očami. „Už sme skoro tam,“ upokojovala som ho, aj keď vo mne rástli obavy, či som náhodou zle neodbočila. Cesta bola zvlne-
ná od koreňov, popraskaná od zimy a stromy po oboch stranách mi pripadali akosi bližšie. Moje staré subaru ob-
ťažkané kopou batožiny a kuchynského vybavenia poska-
kovalo a vrčalo v čoraz užšom zelenom tuneli smrekov
a borovic. Nebolo sa tam kde obrátiť, takže som jednodu-
cho musela ísť ďalej – nech už tá cesta vedie kamkoľvek.
Hannibal opäť zakňučal, tentoraz naliehavejšie, akoby
chcel povedať: Zastav, kým je čas!

Cez príkrov zelene sem-tam presvitla sivá obloha
a potom les okolo cesty odrazu vystriedal široký svah pl-
ný žuly a lišajníkov. Ošľahaná ceduľa mi oznámila, že
som na prístupovej ceste sídla Brodie's Watch, no štrková
vozovka stúpala kamsi do hmly. Samotný dom stále nebo-
lo vidieť. Vyrasila som po nej, až mi spod kolies odlietali
kamienky. Cez chumáče hmly som občas zazrela dokmá-
sané kriky a žulové balvany. Zhora doliehal vresk čajok,
čo vyčkávali vo vzduchu ako krdeľ hladných duchov.

Konečne sa predo mnou vynoril aj dom.

Vypla som motor a chvíľu som sa len nehybne pozerala
na sídlo s nezvyčajným názvom. Nečudo, že ho spod kop-
ca nebolo vidieť. Jeho sivé steny dokonale zapadli do hmly,
takže som len náznakom rozoznávala vežičku, ktorá stúpa-
la do nízkych mrakov. To musí byť nejaký omyl, pomyslela
som si. Vraveli mi, že ten dom je veľký, no rozhodne som si
pod tým nepredstavovala kúriu na vrchole kopca.

Vystúpila som z auta a pozrela na doštené steny. Vek-
mi nadobudli striebristosivú farbu. Na verande ticho vřz-

gala prázdna hojdačka, akoby ňou hýbala akási neviditeľná ruka. Vnútri je nepochybne prievan, staré kúrenie nefunguje, ako má, všade cítiť vlhkosť a pleseň. Nie, toto som si pod ideálnym letným sídlom naozaj nepredstavovala. Dúfala som v pokojné hniezdočko, kde sa môžem schovať pred svetom.

Kde sa môžem liečiť.

Namiesto toho som mala pocit, že vstupujem na nepriateľské územie. Okná domu po mne zazerali ako nenávistné oči. Čajky vrieskali ešte silnejšie, akoby ma chceli presvedčiť, nech ujdem, kým sa ešte dá. O pár krokov som cúvla a práve som sa chystala vrátiť do auta, keď som na štrkovej ceste začula ďalšie. Za mojím subaru zastal strieborný lexus. Vystúpila z neho blondínka, ktorá mi bez váhania zamávala a išla ku mne. Bola zhruba v mojom veku, upravená a príťažlivá. Priam z nej vyžarovala rezká sebaistota. Bolo ju cítiť vo všetkom od svetra Brooks Brothers po úsmev najlepšej priateľky.

„Vy ste Ava, však?“ spýtala sa a podala mi ruku. „Ospravedlňujem sa za meškanie. Dúfam, že tu nečakáte dlho. Som Donna Branca, správkyňa nehnuteľností.“

Podávanú ruku som prijala, v duchu som už hľadala výhovorku, prečo dom odmietnuť. Je pre mňa priveľký. Príliš osamotený. Strašidelný.

„Nádherné miesto, čo poviete?“ Donna ukázala na žulovú pustatinu. „Škoda, že v tomto počasí nič nevidno, ale keď sa hmla zdvihne, výhľad na more vás zhodí z nôh.“

„Je mi ľúto, ale tento dom nie je celkom taký, ako som...“

Ona však už kráčala po schodoch s kľúčmi v ruke. „Máte šťastie, že ste zavolali práve vtedy. Hneď po vás

sa mi ozvali dve ďalšie. V Tucker Cove mávame hotový blázinec, keď sa turisti rozhodnú zohnať si niečo na leto – a tento rok akoby sa všetci rozhodli, že ísť niekam do Európy nie je dobrý nápad. Radšej ostávajú bližšie k domovu.“

„Som rada, že sa o ten dom zaujímajú aj ďalší, lebo pre mňa by mohol byť pri...“

„*Voilà!* A sme tu!“

Dvere sa otvorili dokorán a za nimi sa objavila naleštená podlaha a schodisko s nádherne vyrezávaným zábradlím. Nech som mala na jazyku akúkoľvek výhovorku, odrazu sa vytratila. Mala som pocit, že ma akási nevysvetliteľná sila ťahá dnu. Vošla som a užasnuto som si obzerala krištáľový luster a prepracované dekoračné lišty. Čakala som, že tam bude zima a vlhko, teraz som však cítila len čerstvú farbu a leštidlo na drevo. A more.

„S renováciou sú už skoro hotoví,“ pokračovala Donna. „Ešte treba spraviť pár vecí vo vežičke a na vyhliaďkovej plošine, ale budú sa snažiť priveľmi vás neotravovať. Pracujú len cez týždeň, takže cez víkend budete mať pokoj. Majiteľ bol ochotný znížiť cenu na celé leto, lebo chápe, že s robotníkmi to zase nie je až také príjemné, ale už tu budú iba pár týždňov. Potom máte celý úžasný dom len pre seba.“ Všimla si, ako sa pozerám na ozdobné lišty pod stropom. „Celkom pekne ho zreštaurovali, čo povieť? Náš tesár Ned je majster svojho remesla. Zákutia tohto domu pozná lepšie ako ktokoľvek iný. Poďte, ukážem vám aj izby. Keďže tu zrejme budete testovať recepty, asi by sme mali začať v kuchyni. Je priam fantastická!“

„Ja som vám vravela, čo robím? Nespomínam si, že by sme sa o tom bavili.“

Rozpačito sa zasmiala. „Po telefóne ste vraveli, že píšete o jedle, a ja som neodolala. Pozrela som si vás na googli. Už som si aj objednala vašu knihu o olivových olejoch. Dúfam, že mi do nej dáte autogram.“

„Rada.“

„Tento dom by mal byť pre vás priam ideálny.“ Zaviedla ma do kuchyne – svetlej a priestrannej miestnosti s bielou dlažbou, ktorú vkusne oživovali geometrické vzory. „Máme tu sporák so šiestimi horákmi a naozaj veľkou rúrou. Bohužiaľ, vybavenie je iba celkom základné, len pár hrncov a panvíc, ale spomínali ste, že si priveziete vlastné.“

„Áno. Mám dlhý zoznam receptov, ktoré treba preveŕiť, a bez mojich nožov a rajničiek by to skrátka nešlo.“

„O čom práve píšete?“

„O tradičnej kuchyni Nového Anglicka. Skúmam stravu námorníckych rodín.“

Zasmiala sa. „Takže solená treska stokrát inak?“

„Ide aj o ich životný štýl. Dlhé zimy, studené noci a riziko, ktoré podstupovali, len aby niečo priviezli do prístavu. Uživiť sa morom nebolo vôbec ľahké.“

„To veru nie. Dôkaz máte hneď v ďalšej izbe.“

„Ako to myslíte?“

„Ukážem vám.“

Prešli sme do útulného predného salónika, v ktorom už naložili do kozuba, takže stačilo podpáliť. Nad krbovou rímsou visela olejomaľba lode na rozbúrenom mori. Provou rázne pretínala spenené vlny.

„Toto je len reprodukcia,“ prezradila mi Donna. „Originál je vystavený v Historickej spoločnosti dolu v dedine. Majú tam aj portrét Jeremiaha Brodieho. Bol to riadny fešák. Vysoký, s vlasmi ako uhol.“

„Brodieho? Preto sa dom volá Brodie's Watch?“

„Áno. Kapitán Brodie zbohatol na plavbách do Šanghaja. V roku 1861 si dal postaviť toto sídlo.“ Pozrela sa na obraz s loďou, ktorá sa borí s vlnami, a až ju striaslo. „Ja by som sa na niečo také nedala ani za všetky peniaze na svete. Chodíte niekedy na jachtu?“

„Ešte ako dieťa som na niekoľkých bola, ale už dávno nie.“

„Keby ste dostali chuť, tak sa hovorí, že naše pobrežie je pre jachtárov jedno z najlepších na svete. Ja o to však rozhodne nestojím.“ Prešla k dvojkrídlovým dverám a otvorila ich. „Túto izbu mám najradšej z celého domu.“

Prešla som nimi a pohľad mi okamžite padol na okná. V tej chvíli sa za nimi len prevaľovala hmla, občas sa však aj cez ňu dal zazrieť náznak toho, na čo je odtiaľ taký pekný výhľad: oceán.

„Keď sa doň oprie slnko, vyrazí vám dych,“ vyhlásila Donna. „Teraz na more nevidieť, ale počkajte zajtra! Dovtedy by sa mala hmla rozptýliť.“

Mala som chuť ostať pri okne, ona však už pokračovala v prehliadke.

Odviedla ma do slávnostnej jedálne s dubovým stolom a ôsmimi stoličkami. Na stene visel obraz s ďalšou loďou, no od podstatne menej zručného umelca. Na ráme bolo meno lode.

Minotaurus.

„To bola jeho loď,“ prezradila mi Donna.

„Kapitána Brodieho?“

„Na tej aj zahynul. Ten obraz namaľoval jeho prvý dôstojník a venoval mu ho rok pred tým, ako šli obaja ku dnu.“

Zahľadela som sa na *Minotaura* a až mi z toho naskočila husia koža, akoby ma zasiahol závan ľadového vzduchu. Normálne som sa obrátila, či nie je otvorené okno, všetky však boli pevne zavreté. Aj Donna si to všimla, len nad tým však mykla plecom.

„Nie je to bohvieaké dielo, ale pán Sherbrooke vraví, že patrí k domu. Keďže ho namaľoval prvý dôstojník, dá sa predpokladať, že loď vystihol správne.“

„Ale je aj trocha nepríjemné, že tu visí,“ zamrmlala som. „Keď vieme, že na nej obaja zahynuli.“

„Presne to vravela aj Charlotte.“

„Charlotte?“

„Vaša predchodkyňa. Zaujímala sa o históriu domu a chystala sa o nej porozprávať aj s majiteľom.“ Donna sa odvrátila. „Poďte, ukážem vám spálne.“

Šla som za ňou po širokých točitých schodoch a rukou som hladila naleštené zábradlie. Vyrobili ho z nádherne vyrezávaného dubového dreva a pôsobilo masívnym dojmom. Tento dom postavili tak, aby pretrval stáročia, aby bol domovom celých generácií, no teraz tu stojí prázdny a čaká na osamelú ženu s kocúrom.

„Mal kapitán Brodie aj deti?“ vyzvedala som.

„Nie. Nikdy sa neoženil. Po tom, čo zahynul na mori, dom zdedil jeden z jeho synovcov. Neskôr viackrát zmenil majiteľa a dnes ho vlastní Arthur Sherbrooke.“

„Prečo tu nebýva?“

„Má dom dolu v Cape Elizabeth neďaleko Portlandu. Tento zdedil pred rokmi po tete. Bol vo veľmi zlom stave a už doň musel vraziť nemalé peniaze. Dúfa, že sa naň nájde kupec.“ Odmlčala sa a letmo sa na mňa pozrela. „Keby ste mali záujem...“

„Takéto veľké sídlo by som nikdy nedokázala finančne utiahnuť.“

„No, čo už. Vravela som si, že to aspoň spomeniem. Ale inak máte pravdu. Údržba týchto historických budov je extrémne náročná.“

Z chodby na poschodí mi ukázala dve sporo zariadené spálne a rovno prešla k dverám celkom na konci. „To to,“ oznámila, „bola spálňa kapitána Brodieho.“

Len čo som vošla dnu, znova ma ovanula silná vôňa mora.

Zaregistrovala som ju aj dolu, no tu na poschodí bola taká silná, akoby som stála rovno pred vlnami, čo sa rozbíjajú o skaly, a do tváre mi prskala slaná voda. Potom to odrazu prestalo, akoby niekto zavrel okno.

„Tento výhľad si jednoducho zamilujete.“ Donna ukázala na okno, aj keď za ním bolo vidieť iba hmlu. „V lete slnko vychádza priamo pred vami, môžete ho sledovať na vode.“

Zamračila som sa na holé sklá. „Závesy tu nie sú?“

„No... nedostatok súkromia tu nikoho netrápi, lebo vonku nie je nikto, kto by vás videl. Súkromný pozemok siaha až po hladinu.“ Zvrtla sa a ukázala na kozub. „Viete, ako v ňom kúriť, áno? Najprv treba otvoriť klapku do komína.“

„Chodievala som k starej mame na farmu v New Hampshire, takže mám s kozubmi bohaté skúsenosti.“

„Pán Sherbrooke len chcel mať istotu, že sa v tom vyznáte. Tieto staré domy sa pri požiari vedia dosť rýchlo rozhorieť.“ Vytiahla z vrecka kľúče. „No a to už asi bude všetko.“

„Vraveli ste, že hore je vežička?“

„Áno, ale tam radšej nechodte. Je tam neporiadok, drevo a kopa nástrojov. No a už vôbec neskušajte vyjsť na vyhliadkovú plošinu, kým na nej nevymenia podlahu. Nie je bezpečná.“

Ešte som si tie kľúče nevzala. Spomenula som si na prvé chvíle pred domom, keď na mňa jeho okná hľadeli ako mŕtve temné oči. Brodie's Watch na prvý pohľad neponúkal pohodlie ani útočisko a mojím prvým impulzom bolo hneď odísť. Ako som však vošla dnu, nádýchla sa jeho vzduchu a dotkla jeho dreva, všetko bolo zrazu iné.

Dom ma prijal.

Zobrala som si od Donny kľúče.

„Ak máte nejaké otázky, od stredy do nedele som v kancelárii a v prípade potreby ma kedykoľvek zastihnete na mobile,“ povedala cestou k dverám. „Charlotte nechala v kuchyni zoznam miestnych čísel, ktorý by sa vám mohol zísť. Veď viete – inštalatéra, doktora, rozvoz pizze.“

„A kam si mám chodiť po poštu?“

„Na konci prístupovej cesty je schránka. Môžete si aj prenajať poštový priečinok dolu v meste. Tak to robila Charlotte.“ Pri mojom aute zastala a pozrela sa na prepravku na zadnom sedadle. „No teda! To ale je riadna mačička!“

„Je to kocúr, a dobre vycvičený,“ uistila som ju.

„Obrovský.“

„Viem. Mala by som mu nasadiť diétu.“ Siahla dom do auta, že ho vyberiem aj s prepravkou, a Hannibal na mňa zlostne zasyčal. „Nie je nadšený, že ho tak dlho držím za mrežami.“

Donna si čupla a pozrela sa naňho zbližša. „Vidím dobre? Má o prst navyše? Mainská medvedíkovitá mačka, však?“

„Áno. Vyše jedenásť kíl.“

„Je aj dobrý lovec?“

„Keď sa mu naskytne príležitosť...“

Usmiala sa naňho. „Tak potom sa mu tu určite bude páčiť.“

2/

S námahou som odviekla prepravku do domu a „vypustila Krakena“. Hannibal vyšiel z kletky, zagánil na mňa a neomylnne vyrazil do kuchyne. No jasné, že pôjde rovno tam. Aj v dome, ktorý vidí prvý raz v živote, presne vie, kde dostane večeru.

Musela som sa otočiť vyše desať ráz, kým som dostala do domu kufor a škatule s knihami, obliečkami, kuchynským náčiním a dve tašky s potravinami z Tucker Covu. Mali by mi vystačiť aspoň na pár prvých dní. Z bostonského bytu som si vzala všetko, čo budem potrebovať asi na tri mesiace života. Mala som knižky, na ktoré doma iba sadal prach, ale tu ich už určite otvorím. Mala som poháre s drahocennými bylinkami a koreniami, ktoré určite nemajú v každých potravinách niekde v Maine. Mala som plavky a letné šaty, ale aj svetre a páperovú bundu, lebo na východe Maine sa ani v lete nedá celkom odhadnúť, či bude horúco alebo zima. Aspoň tak som počula.

Kým som to všetko vynosila do domu, bolo už po siedmej a mňa triaslo od studenej hmly. Zo všetkého najviac som túžila po pohári niečoho dobrého pred bľiacim ohňom v kozube, takže som rozbalila tri fľaše vína, čo

som si priniesla z Bostonu. Keď som otvorila kuchynskú linku, že si vezmem pohár, ukázalo sa, že po niečom podobnom túžila aj moja predchodkyňa. Na polici bola knižka *Radosti varenia* a vedľa nej dve fľaše sladovej škótskej whisky – jedna plná a druhá takmer prázdna.

Nechala som víno vínom a miesto neho som si vzala takmer prázdnu whisky.

Je to moja prvá noc v historickom dome, tak prečo nie? Dnes už nikam nepôjdem, mám za sebou vyčerpávajúci deň a do takéhoto vlhkého studeného večera sa whisky dokonale hodí. Nakrmlila som Hannibala a naliala som si za dva prsty škótskej do krištáľového pohára, čo som našla v linke. Rovno tam pri linke som sa odmenila prvým glgom a vzdychla od rozkoše. Kým som dopila prvý pohár, lenivo som prelistovala *Radosti varenia*. Tá knižka bola celá ohmataná a zamastená – zjavne ju používali takmer denne a s láskou. Na prvej strane mala rukou napísané venovanie.

*Všetko najlepšie k narodeninám, Charlotte! Teraz,
keď si už variš sama, sa Ti to určite zide.*

S láskou

babka

Premýšľala som, či Charlotte vie, že si tu nechala kuchársku knihu. Ako som v nej listovala, narážala som na ďalšie a ďalšie poznámky pri jednotlivých receptoch. Treba viac karí... Priveľa roboty... Toto Harrymu hrozne chutí! Vedela som, ako by ma hnevalo, keby som stratila jednu zo svojich kuchárskych knižiek, nehovoriac už o takej, čo mám po starej mame. Charlotte ju určite bude chcieť. Musím to povedať Donne.

Whisky už účinkovala naplno. Do tváre sa mi nahrnula horúčava, napätie v pleciach sa vytratilo a celá som sa uvoľnila. Konečne som v Maine, len ja a môj kocúr, sama v dome pri mori. Odmietla som premýšľať o tom, čo ma dohnalo až sem, aj o tom, čo som nechala za sebou. Radšej som sa pustila do toho, čo ma vždy dokáže utešiť: do varenia. Na dnešný večer som mala v pláne rizoto, lebo je jednoduché, sýte a na prípravu stačia dva hrnce a trpezlivosť. Popíjala som whisky, restovala huby so šalotkou a nevarenou ryžou, až kým nezačali zrnká hlasno pukať. Keď som k nim pridala víno, trocha som si naliala aj do prázdneho pohára od whisky. Asi to nie je najsprávnejšie poradie nápojov, ale kto ma tu už bude súdiť? Nabrala som do hrnca horúci bujón a začala miešať. Popíjala som víno. Miešala som rizoto. Ďalšia naberačka bujónu, ďalší hlt vína. A miešať a miešať. Iné kuchárky lamentujú, že rizoto je otravne nudné, mne sa na ňom však práve toto páči. Nedá sa uponáhľať. Nesmiete byť netrpezlivá.

No a tak som stála nad sporákom, miešala vareškou a bola celkom spokojná, že nemusím myslieť na nič okrem toho, čo mám v hrnci. Posypala som to čerstvým hráškom, petržlenom a strúhaným parmezánom. Voňalo to, až sa mi zbiehali sliny.

Kým som postavila hotové jedlo na stôl, vonku už padla noc. V Bostone ju vždy narúšajú svetlá mesta, no tu som za oknom nevidela vôbec nič – nijaké lode, nijaké blikanie majáka, len nekonečnú temnotu na nočnom mori. Zapálila som sviečky, otvorila fľašu chianti a naliala si, tentoraz už do poriadneho vínového pohára. Prestrela som dokonale: mihotavé plamene sviečok osvetľovali ľanový obrúsok, naleštený príbor a misku s petržlenovým rizotom.

Zazvonil mi mobil.

Ani som sa nemusela pozrieť na displej a bolo jasné, kto to je. Samozrejme, že mi volá Lucy. Predstavila som si ju, ako si v byte na Commonwealth Avenue tisne mobil k uchu a čaká, kedy to zdvihnem. Priam som videla písací stôl, pri ktorom sedí: rámček so svadobnou fotografiou, porcelánová miska s kancelárskymi sponkami, hodiny z ružového dreva, čo som jej dala k promócií na lekárskej fakulte. Telefón vyzváňal, ja som zatínala päsť a bojovala s rastúcou nevoľnosťou. Keď konečne prestal, ticho vo mne vyvolalo ohromnú úľavu.

Dala som si prvý hlt rizota. Podľa tohto receptu som ho už varila aspoň desaťkrát, teraz mi však chutilo horšie ako pasta na tapety a chianti bolo akési trpké. Asi som mala miesto neho otvoriť prosecco, to však nie je vychladené, a šumivé víno sa vždy musí podávať s veľmi nízkou teplotou, najlepšie z vedierka plného ľadu.

Tak ako som podávala na Silvestra šampanské.

Už zase som počula cvengot kociek ľadu, džez z veže a hovor priateľiek a príbuzných a známych a kolegýň, čo sa natlačili do môjho bostonského bytu. Na tejto oslave som ani trocha nešetrila. Minula som hotový majetok za ustrice z Damariscotty a iberskú šunku z čierneho prasaťa kŕmeného žaluďmi. Pamätám sa, ako som sa obzerala po rozosmiatych hosťoch a premýšľala, s ktorými z mužov som už spala a s ktorým sa vyspím dnes. Koniec koncov bol Silvester, a ten sa predsa nesmie sláviť osamote.

Prestaň, Ava! Nemysli na tú prekliatu noc!

Nedokázala som s tým však prestať. Stále som si do tej rany dlabala, odlupovala chrastu a sledovala, ako znova krváca. Doliala som si víno a zasa sa vrátila do spomienok.